

Băiatul și capra

Un băiețel avea o capră. Într-o zi, pe când a dus capra la păscut pe o pajiște, aceasta a fugit în pădure. Băiatul ar fi vrut să se ducă acasă, dar nu se putea întoarce fără capră. Băiețelul își zise: „Nu pot să mă duc acasă. Capra mea a fugit în pădure și nu vrea să mai vină acasă”. Și începu să plângă.

Un iepure trecu pe acolo și îl întrebă:

– De ce plângi, băiețelule?

Băiatul îi răspunse:

– Plâng pentru că am o capră care a fugit în pădure și nu mai vrea să se întoarcă acasă.

Iepurele spuse:

– Nu mai plânge, băiețelule. Eu pot s-o fac pe capră să se întoarcă acasă.

Și iepurele fugi în pădure după capră. Dar capra nici gând n-avea să se întoarcă acasă. Iepurele începu să plângă.

O veveriță trecu și ea pe acolo și îl întrebă:

– De ce plângi, iepurașule?

Iepurele îi răspunse:

– Plâng pentru că plânge băiețelul și el plânge pentru că are o capră care nu vrea să se întoarcă acasă.

Veverița îi spuse:

– Nu mai plânge, băiețelule. Eu pot s-o fac pe capră să se întoarcă acasă. Și se duse repede în pădure, după capră. Dar capra nici gând să se întoarcă acasă. Atunci veverița începu și ea să plângă.

O vulpe trecu și ea pe acolo și o întrebă:

– De ce plângi, micuță veveriță?

– Plâng pentru că plânge iepurele, zise ea. Și iepurele plânge pentru că plânge băiețelul. Și băiețelul plânge pentru că are o capră care nu vrea să se mai întoarcă acasă.

– Nu mai plânge, băiețelule, zise vulpea. Eu pot s-o fac pe capră să se întoarcă acasă.

Și se duse repede în pădure, după capră. Dar capra nici gând să se întoarcă acasă. Atunci vulpea începu și ea să plângă.

O albină trecu și ea pe acolo în zbor și întrebă:

– De ce plângi, vulpițo?

Vulpea îi răspunse:

– Plâng pentru că plânge veverița. Și ea plânge pentru că plânge iepurele. Și iepurele plânge pentru că plânge băiețelul. Și băiețelul plânge pentru că are o capră care nu vrea să se întoarcă acasă.

Atunci albina spuse:

– Nu mai plânge, băiețelule. Eu pot s-o fac pe capră să se întoarcă acasă.

Vulpea spuse atunci râzând:

– Eu nu pot s-o fac pe capră să se întoarcă acasă și poate s-o facă să se întoarcă acasă o albinuță așa cum ești tu? și râse în continuare.

Albina se duse-n zbor spre pădure și începu să zumzăie.

Capra își spuse:

– Albina poate să înțepe. O să fug de aici. Și capra fugi acasă.

Atunci băiețelul râse și îi spuse albinei:

– Îți mulțumesc, albinuțo!

6 hicitori

Lungi urechi, picioare lungi,
Doar cu pușca îl ajungi!

(iepurele)

Tuș ghiduș, coadă roșcată,
Peste cetini aruncată.

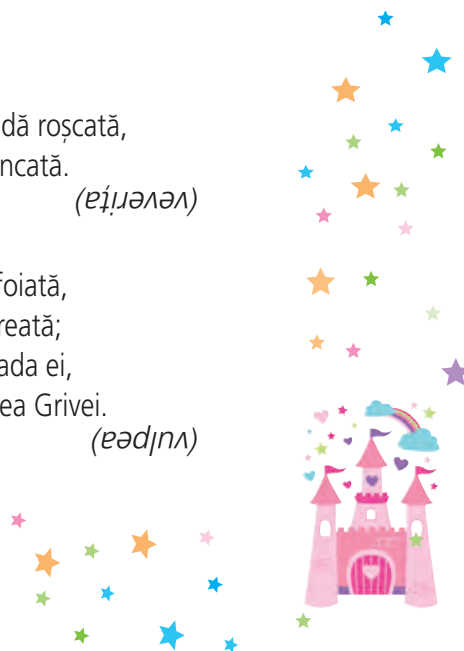
(veverița)

Are-un ac micuț și fin,
Zboară lin din floare-n floare,
Acul este cu venin,
Iar polenu-i pe picioare.

(albină)

Are-o coadă înfoiată,
Hoață este și șireată;
Dar e vai de coada ei,
Când dă peste ea Grivei.

(vulpea)

Șoricelul

după Esop

Se povestește că ar fi trăit odată un șoricel, care era tare neascultător. Degeaba îi spuneau părinții lui să nu se mai plimbe prin casa omului, chiar pe sub ochii pisicii, doar de dragul de a gusta din laptele ei, că șoricelul făcea tot ce știa el mai bine. Cum vedea castronul plin cu lapte al pisicii, hop și el!

Azi așa, mâine-așa, până într-o bună zi când pisica îl prinse de codiță!

– Mamă! Tată! a început să strige șoricelul cât îl ținea gura.

Îndată ce l-au auzit strigând, părinții s-au și repezit afară din găurica ce le slujea drept adăpost și s-au îndreptat glonț către pisică.

Cum i-a văzut, pisica i-a dat drumul șoricelului și s-a repezit la cei doi șoareci mai mari, gândindu-se că, dacă îi va prinde, va mânca pe săturate.

Șoricelul cel mic a alergat cât l-au ținut picioarele și a intrat în găurica săpată în peretele casei de către părinții lui. A intrat acolo și a așteptat, simțind că inima-i bate să-i spargă pieptul.

Când au ajuns și părinții lui la adăpost, alături de el, i-au spus șoricelului:

– De-acum încolo să ne-ascuți și să nu mai dai târcoale castronului în care se află laptele pisicii! Ai văzut ce era să pățești? Încă un pic și te înghăța pisica!

– De-acum înainte o să fiu ascultător, a făgăduit șoricelul, căzând pe gânduri.

– Ei, ce-i cu tine? La ce te gândești? l-a întrebat tatăl său.

– Când m-ați auzit strigând, ați venit numai decît în ajutorul meu, dar pisica putea să vă prindă!

– Tot ce am vrut a fost să scapi tu cu bine. Nici nu ne-am mai gândit că pisica ne-ar putea înhăța, i-a răspuns mama lui.

Înțelegând cît de mult îl iubeau părinții lui, șoricelul nu a mai ieșit nicicînd din cuvîntul lor.

Proverbe

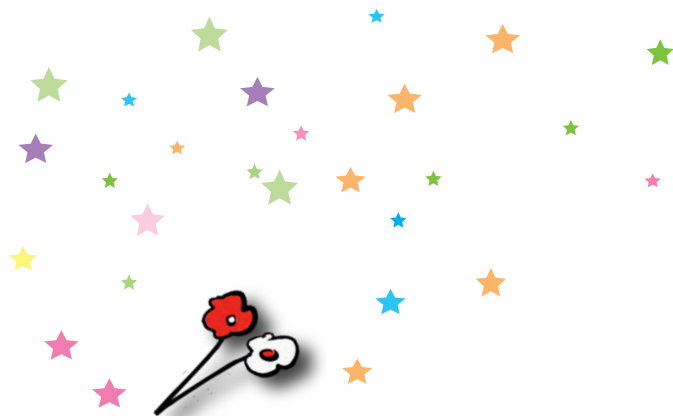
Cine nu vrea să asculte sfaturile nimănui va învăța pe pielea lui.

Vai de copilul acela care nu ascultă de părinți.

Vorba dulce mult aduce.

Paza bună trece primejdia rea.

Legenda Mărțișorului

– folclor –

A fost odată o femeie bătrână, bătrână și pe cât era de încărcată de ani, pe atât era de rea.

Feciorul ei, căci uitasem să vă spun, dragi copii, că baba avea un fecior, s-a însurat cu o fată frumoasă și blândă.

Era blajină și frumoasă fata, nimic de zis, numai că baba nu o putea suferi. Tocmai de aceea o pune la tot felul de munci care mai de care mai grele.

Așa se face că într-o zi de iarnă, baba i-a poruncit nurorii sale să-i spele o cămașă.

A plecat fata la un izvor din munte și a început să spele cămașa soacrei, numai că degeaba o tot clătea în apa rece a izvorului, că tot neagră rămânea.

Și a început biata fată să plângă cu lacrimi fierbinți și cum plângea ea așa, iată că se apropie de ea un fecior înalt și frumos și o întreabă cu glas blând:

– De ce plângi, fată frumoasă? Ce necaz ți s-a întâmplat?

I-a povestit fata totul și feciorul a privit-o cu bunătate, i-a întins două flori, una albă și una roșie, și i-a spus:

– Mie-mi zice Mărțișor și am să-ți vin în ajutor. Ia florile-astea și pune-ți-le-n păr. Apoi mai clătește o dată cămașa. Vei vedea că are să fie albă ca neaua.

După ce a rostit aceste cuvinte, feciorul a pornit pe cărare și s-a făcut nevăzut printre brazi.

Ar fi vrut fata să-i mulțumească, dar era atât de uimită, încât nu a fost în stare să scoată nici măcar un cuvânt.

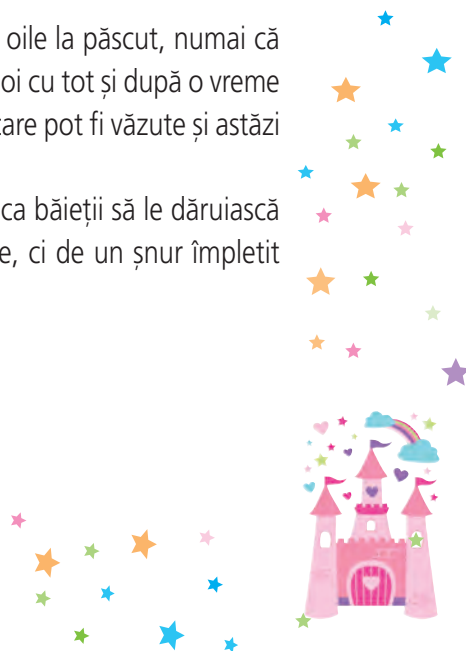

Fără a mai sta pe gânduri, a clătit cămașa încă o dată în apa izvorului și s-a întâmplat întocmai precum a spus frumosul fecior. S-a făcut cămașa albă, albă ca neaua, de nici nu ai fi zis că fusese murdară vreodată.

Fata s-a întors acasă și tare s-a mai mirat baba, soacra ei, când a văzut-o cu florile-n păr.

Gândindu-se că iarna trecuse, baba cea rea a ieșit cu oile la păscut, numai că s-a abătut asupra ei un ger năprasnic și baba a înghețat cu oi cu tot și după o vreme atât ea, cât și mioarele ei s-au prefăcut în stane de piatră, care pot fi văzute și astăzi în munți.

De atunci, din vremurile de demult, a rămas obiceiul ca băieții să le dăruiască fetelor mărțișoare însoțite nu de o floare albă și una roșie, ci de un șnur împletit din două fire de mătase, unul alb și unul roșu.

Bogătașul

– din folclorul olandez –

Se spune că odată demult, tare demult, ar fi trăit într-un port din Olanda un negustor peste măsură de bogat, dar pe cât era de bogat, pe atât era de nemulțumit. Vă întrebați de ce, dragi copii? Am să vă spun îndată! Pentru că nu găsisese cel mai de preț lucru din lume.

Se tot frământa și se tot gândea care să fie lucrul acela, dar nu se putea hotărî. Să fie o bijuterie? O statueta din fildeș sau jad? Un cal de soi? O sabie din oțelul cel mai bun?

Ei, ce să mai lungesc eu vorba! Într-o bună zi s-a hotărât omul nostru să se îmbarce pe o corabie și să plece în lume, pentru a găsi lucrul cel mai de preț.

Și-a luat el cele de trebuință și s-a îmbarcat pe o corabie mare și frumoasă, cu pânze mari și albe ca neaua.

Au ridicat marinarii ancora, dar după numai trei zile s-a stârnit o furtună nemaivăzută.

Negustorul nostru a înălțat ochii spre cer și a împreunat mâinile a rugăciune, trăgând nădejde că se va petrece o minune.

Corabia a fost luată de furtună și purtată pe mare de parcă ar fi fost o biată coajă de nucă și nu știu cum s-a făcut, dar bogătașul nostru, care ieșise pe punte pentru că nu putea sta locului, a căzut în mare. A strigat el după ajutor, dar cei de pe corabie nu îl auzeau din cauza vântului care urla de mama focului.

– Vai mie! a spus bogătașul încet, ca pentru sine. Am să mor! Mi-a sosit ceasul!

Nici nu rostise el bine aceste cuvinte când iată că furtuna s-a oprit ca prin minune.

S-a uitat negustorul în toate părțile, în vreme ce dădea de zor din mâini și din picioare, ca să nu se ducă la fund.

Ei, dragi copii, cum s-a uitat el așa, a văzut o corabie mică și a început să strige după ajutor.

Cei de pe corabie i-au auzit strigătele și cât ai clipi bogătașul era pe punte.

Unul dintre marinari, un bărbat vânjos, a spus îndată ce l-a văzut:

– Te iau în grija mea. N-o să duci lipsă de nimic!

Așa a și fost. Marinarul i-a dat un rând de haine, zicând:

– Schimbă-te, să nu cumva să răcești!

Bogătașul era de-a dreptul uimit. Nu ceruse niciodată ajutorul nimănui, dar nici nu ajutase pe nimeni. Cu alte cuvinte, nu avea prieteni și acum iată că acel marinar necunoscut îl ajuta...

